

Treball de Déu

"No us dic: abandoneu la ciutat i aparteu-vos dels negocis ciutadans. No. Romangueu on esteu, però pratiqueu la virtut". Ho deia un sant del segle IV i ho repetia sant Josepmaria, quan proclamava que en la vida corrent, feta de treball, ens espera Déu.

14/02/2010

Sant Josepmaria acostumava a parlar de la **novetat vella** del missatge que va rebre de Déu: un missatge **vell com l'Evangelí i com l'Evangelí**

nou. [1] Vell, perquè era allò que van viure els primers cristians, que se sabien cridats a la santedat i a l'apostolat sense sortir del món, en les seves ocupacions i tasques diàries. Per això afirmava que **la manera més fàcil d'entendre l'Opus Dei és pensar en la vida dels primers cristians. Ells vivien a fons la seva vocació cristiana; buscaven seriosament la perfecció a la qual estaven cridats pel fet, senzill i sublim, del Baptisme.** [2]

Omplia d'alegria al Fundador de l'Opus Dei trobar en els escrits dels Pares de l'Església aspectes fonamentals del seu missatge. Ben clares en aquest sentit són les paraules que sant Joan Crisòstom dirigeix als fidels en el segle IV i que sant Josepmaria recull en una de les seves Cartes: «No us dic: abandoneu la ciutat i aparteu-vos dels negocis ciutadans. No. Romangueu on esteu, però practiqueu la virtut. En realitat,

més voldria que brillessin per la seva virtut els que viuen enmig de les ciutats, que els que s'han anat a viure a les muntanyes. Perquè d'això se seguiria un bé immens, ja que ningú no encén una llum i la posa sota una mesura... I no em diguis és que tinc fills, dona, he de atendre la casa i no puc complir el que em dius. Si res d'això no tinguessis i fossis tebi, tot estaria perdut; encara que tot això t'envolti, si ets fervorós, practicaràs la virtut. Només una cosa es requereix: una generosa disposició. Si n'hi ha, ni edat, ni pobresa, ni riquesa, ni negocis, ni l'altra cap cosa pot constituir obstacle a la virtut. I, realment, vells i joves; casats i pares de família; artesans i soldats, han complert ja el que fa va ser manat pel Senyor. Jove era David; Josep, esclau; Aquila exercia una professió manual, la venedora de porpra estava al capdavant d'un taller, un altre era guardià d'una presó, un altre centurió, com Corneli, un altre

estava malalt, com Timoteu; un altre era un esclau fugitiu, com Onèsim, i, tanmateix, res d'això va ser obstacle per a cap d'ells, i tots van brillar per la seva virtut: homes i dones, joves i vells, esclaus i lliures, soldats i paisans». [3]

Les circumstàncies de la vida ordinària no són obstacle, sinó matèria i camí de santificació. Amb les debilitats i defectes propis de cada un som, com aquells primers deixebles, **ciutadans cristians que volen complir amb les exigències de la seva fe.** [4] Els ensenyaments de sant Josepmaria es dirigeixen a homes i dones que no necessiten sortir del seu propi lloc per trobar i estimar Déu, precisament perquè – com ha recordat Joan Pau II glossant l'ensenyament de sant Josepmaria– «el Senyor vol entrar en comunió d'amor amb cada un dels seus fills, en la trama de les ocupacions de

cada dia, en el context ordinari en el qual es desenvolupa l'existència». [5]

Estava convençut que el Senyor, en confiar-li el missatge que havia de difondre, **ha volgut que mai més es desconeixi o s'oblidi la veritat, que tots han de santificar-se, i que a la majoria dels cristians els correspon santificar-se en el món, amb treball ordinari (...): que hi hagi persones de totes les professions i oficis, que busquin la santedat en el seu estat, en aquesta professió o en aquest ofici seu, sent ànimes contemplatives enmig del carrer.** [6]

Santedat i creixement en santedat, en el treball

Amb el seu treball, «l'home no sols modifica les coses i la societat, sinó que es perfecciona a si mateix». [7] Si això és veritat ja en el pla humà, no ho és menys en el sobrenatural. El perfeccionament de la persona per

mitjà del treball no és altra cosa que el creixement en santedat de qui el realitza. Però això només passa quan qui treballa és ja "sant", és a dir, quan està en gràcia de Déu: en cas contrari no podria créixer en santedat per mitjà del seu treball. O sigui, només qui ja és "sant" pot santificar el seu treball i créixer llavors en santedat si santifica el treball.

Amb la gràcia de Déu, doneu al vostre treball professional enmig del món el seu sentit més profund i més ple, al orientar cap a la salvació de les ànimes, en posar-lo en relació amb la missió redemptora de Crist (...). Però cal que Jesús i, amb Ell, el Pare i l'Esperit Sant, habitin realment en nosaltres. Per això, santificarem la feina, si som sants, si ens esmercem veritablement per ser sants. (...) Si no tinguéssiu vida interior, al dedicar-vos a la vostra

feina, en lloc de divinitzar, us podria succeir el que passa al ferro, quan està roent i es fica a l'aigua freda: es destempla i s'apaga. Heu de tenir un foc que vingui de dins, que no s'apagui, que encengui tot allò que toqui. [8]

El procés de santificació d'un cristià no és altra cosa que el seu creixement com a fill de Déu, des del Baptisme fins a la plenitud de la filiació divina en la glòria. Per això, la idea que **santificarem la feina si som sants**, continguda en les paraules anteriors, es pot expressar també en termes de filiació divina. El cristià està cridat a créixer en identificació amb Jesucrist per mitjà del treball, i això només és possible si és ja fill adoptiu de Déu per la gràcia.

Així com Jesús creixia en saviesa, en edat i en gràcia durant els anys de Natzaret, anàlogament al cristià, vivint vida sobrenatural, ha de

créixer com a fill de Déu,
identificant-se progressivament amb
Crist per mitjà dels seus deures
ordinaris i, concretament, del treball
professional . "Santificar-se a la
feina" significa procurar créixer com
a fills de Déu en el treball: avançar
en la identificació amb Crist per
l'acció de l'Esperit Sant, mitjançant el
treball.

No obstant això, també cal dir que no
n'hi ha prou de ser fill de Déu per
treballar com a fill de Déu i créixer
en identificació amb Crist. Molts són
fills de Déu per la gràcia, però fan la
seva feina al marge d'aquesta
magnífica realitat. Per això, sant
Josepmaria aconsella conrear el
"sentit" de la filiació divina en el
treball, ser conscients quan es
treballa que «Crist viu en mi». [9]

El treball professional d'un cristià pot
ser, efectivament, *treball de Déu*,
operatio Dei, perquè som fills

adoptius de Déu i formem una sola cosa amb Crist. El Fill Unigènit s'ha fet Home per unir-nos a Si –com els membres d'un cos estan units al cap– i obrar a través de nosaltres.

Veritablement, som de Crist com Crist és de Déu. Ell viu i obra en el cristià per la gràcia. **S'eleva així el treball a l'ordre de la gràcia, se santifica, es converteix en obra de Déu, *operatio Dei, opus Dei*. [10]**

Saber-se fill de Déu en el treball condueix a realitzar-ho com un encàrrec diví: **tu i jo ens hem de recordar, i hem de recordar-ho als altres que som fills de Déu, als quals, com a aquells personatges de la paràbola evangèlica, el nostre Pare ha adreçat una idèntica invitació: fill, vés a treballar a la vinya (Mt 21,28). [11]**

La consciència de la filiació divina porta a fixar la mirada en el Fill de Déu fet home, especialment durant

aquells anys intensos de treball i d'oració, durant els quals Jesucrist va menar una vida corrent (...); en aquell taller d'artesà, senzill i ignorat, com després davant la multitud, tot ho acomplí a la perfecció. [12] El convenciment de viure la vida de Crist proporciona, a qui se sap fill de Déu, la certesa que és possible convertir el treball en oració. **Mentre està ficat de ple en la seva feina ordinària, entre els altres homes, els seus iguals, atrafegat, ocupat, en tensió, el cristià ha d'estar ficat ensems i totalment en Déu, perquè és fill de Déu [13]**

La dignitat de tot treball

Sant Josepmaria va predicar incansablement que qualsevol feina honesta pot santificar-se –fer-se santa–, convertir-se en obra de Déu. I que el treball així santificat ens identifica amb Crist –perfecte Déu i

perfecte Home—, ens santifica i perfecciona, fent-nos imatge seva. En qualsevol feina honesta l'home pot desenvolupar la seva vocació a l'amor. Per això sant Josepmaria repeteix **queno té cap sentit dividir els homes en diverses categories segons el tipus de feina, considerant unes tasques més nobles que altres [14], perquè la categoria de l'ofici depèn de qui l'exerceix. [15]** Per a sant Josepmaria, «tot treball» -inclòs certament el treball manual- és **testimoni de la dignitat de l'home (...), ocasió del desenvolupament de la pròpia personalitat (...) mitjà de contribuir a la millora de la societat en la qual hom viu, i al progrés de tota la Humanitat. [16]** És hora que els cristians diguem **ben alt que el treball és un do de Déu[17]:** no un càstig o maledicció, sinó una realitat estimada i beneïda pel Creador abans del pecat original [18], una realitat que el Fill de Déu

encarnat va assumir a Natzaret, on va portar una vida de llargs anys de treball quotidià en companyia de Santa Maria i Sant Josep, sense brillantor humana però amb esplendor diví. **En mans de Jesús el treball, i un treball professional similar al que desenvolupen milions d'homes en el món, es converteix en tasca divina, en tasca redemptora, en camí de salvació.** [19] El mateix esforç que exigeix el treball ha estat elevat per Crist a instrument d'alliberament del pecat, de redempció i santificació. [20] No hi ha treball humà net que no pugui «transformar-se en àmbit i matèria de santificació, en terreny d'exercici de les virtuts i en diàleg d'amor.» [21]

Déu ha format l'home del fang de la terra i li havia fet partícip del seu poder creador perquè perfeccionés el món amb el seu enginy.[22] No obstant això, després del pecat, en

lloc d'elevar les realitats d'aquesta terra a la glòria de Déu per mitjà del treball, sovint l'home es cega i es degrada. Uns no volen treballar, altres ho fan només per aconseguir els mitjans econòmics que necessiten o amb altres horitzons només humans, altres veuen en el treball un instrument per a la pròpia afirmació sobre els altres... Però Jesús que va convertir el fang en coliri per tornar-li la vista a un cec. [23] empra el treball per curar la nostra ceguesa, retornant-li la dignitat de mitjà per a la santedat i l'apostolat. Quan descobrim que és possible santificar el treball, tot s'il·lumina amb un nou sentit, i comencem a veure i estimar a Déu –a ser contemplatius– en les situacions que abans semblaven monòtones i vulgars que adquireixen un abast etern i sobrenatural.

Un panorama esplèndid es presenta davant de nosaltres: **santificar el treball, santificar-se en el treball,**

santificar amb el treball. [24] Som protagonistes del disseny diví de posar Crist al cim de totes les activitats humanes. Disseny que Déu va voler que sant Josepmaria Pare comprengués amb una visió clarivident que el portava a escriure, ple de fe en la gràcia i de confiança en la quells que rebrien el missatge: **Contemplo ja, al llarg del temps, fins a l'últim dels meus fills – perquè som fills de Déu, repeteixo– actuar professionalment, amb saviesa d'artista, amb felicitat de poeta, amb seguretat de mestre i amb un pudor més persuasiu que l'eloqüència, buscant –en cercar la perfecció cristiana en la seva professió i en el seu estat en el món– el bé de tota la humanitat. [25]**

Què n'és de preciós, Déu meu, el teu amor! Els homes s'emparen a l'ombra de les teves ales (...). En tu hi ha la font de la vida, i veiem la llum

en la teva llum. [26] La Santíssima Trinitat va concedir a sant Josepmaria la seva llum per a què contemplés profundament el misteri de Jesucrist, llum dels homes [27] : li va atorgar «una vivíssima contemplació del misteri del Verb encarnat, gràcies a la qual va comprendre amb profunditat que l'entramat de les realitats humanes es compenetra íntimament, al cor de l'home renascut en Crist, amb l'economia de la vida sobrenatural, convertint-se així en lloc i mitjà desantificació.» [28] Els ensenyaments de sant Josepmaria ha il·luminat ja la vida de multitud d'homes i dones de les més diverses condicions i cultures, que han emprès l'aventura de ser sants amb la naturalitat de la vida ordinària. Una aventura d'amor a Déu, abnegada i forta, que omple de felicitat l'ànima i sembla en el món la pau de Crist. [29]

Sant Joan Pau II va convidar a seguir fidelment l'exemple de sant Josepmaria. «Després de les petjades del vostre Fundador, prosseguíu amb zel i fidelitat la vostra missió.

Mostreu amb el vostre esforç diari que l'amor de Crist pot animar tot el ventall de l'existència». [30]

Comptem sobretot amb la intercessió de la nostra Mare. A Ella li demanem que ens prepari diàriament el camí de santedat en la vida ordinària i ens el conservi sempre.

J. López

[1] *Converses*, n. 24.

[2] *Ibídem*.

[3] Sant Joan Crisòstom, *In Matthes. hom.*, XLIII, 5.

[4] *Converses*, n. 24.

[5] Joan Pau II, *Al·locució en l'Audiència als participants en el Congrés "La grandesa de la vida corrent"*, 12-I-2002, n. 2.

[6] Sant Josepmaria Escrivà, *Carta 9-I-1932*, nn. 91-92. Citada a Vázquez de Prada, Andrés, *El fundador del Opus Dei*, p. 304.

[7] Conc. Vaticà II, *Const. past. Gaudium et spes*, n. 35.

[8] Sant Josepmaria, *Carta 15-X-1948*, n. 20.

[9] *Gal 2*, 20.

[10] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 10.

[11] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 57

[12] *Ibídem*, n. 56.

[13] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 65.

[14] Ibídem, n. 47

[15] Sant Josepmaria, *Apunts de la predicació* (AGP, P10, n. 62).

[16] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 47.

[17] Ibídem

[18] *Gn 2, 15*.

[19] Sant Josepmaria, *Converses* n. 55

[20] Cfr. E, Burkhart - J. López, *Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría*, Rialp, Madrid 2013, vol. III, pp. 43 ss.

[21] Sant Joan Pau II, *Al·locució en l'Audiència als participants en el Congrés "La grandesa de la vida corrent"*, 12-I-2002, n. 2.

[22] *Gn 2, 7.15*.

[23] Cfr. *Jn* 7, 7.

[24] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 44.

[25] Sant Josepmaria Escrivà, *Carta 9-I-1932*, n. 4.

[26] *Sal* 35, 8.10.

[27] *Jn*, 1, 4.

[28] Congregació per a les Causes dels Sants, *Decret sobre l'exercici heroic de les virtuts del Servent de Déu Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei*, 9-IV-1990, § 3.

[29] Cfr. *Ef* 1, 10.

[30] Sant Joan Pau II, *Al·locució en l'Audiència als participants en el Congrés "La grandesa de la vida corrent"*, 12-I-2002, n.4

Apartat sobre el treball

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/editorial-
treball-de-deu/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/editorial-treball-de-deu/) (06/08/2025)